

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσά 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἵάν ἄνθρωπο σ' ἐπόναγα τόσον καιρό ποῦ ζοῦσες
 Ἵτόν ψεύτη κόσμο, ψεύτικα, μέ ψεύτικο λαρύγγι,
 Κί' ἄν ἦσουν αὐτοκράτορας καί στέμμ' ἄν ἐφοροῦσες,
 Ἵησουν καί σὺ, καθὼς ἐγὼ, τῆς γῆς αὐτῆς μερμήγγι.

Μ' ἄν ἦταν μέ τὸ θάνατο τῶν βασιληάδων ὅλων
 Ν' ἀδελφωθοῦνε οἱ λαοὶ μέ τῇ δημοκρατία,
 Ἵπό τὸν ἓνα πόλον μας ἕως τὸν ἄλλον πόλον
 Ἵς ἐξελαρυγγιάζουσαν ὀλοῦθ' ἡ βασιλεία..

ΣΚΟΤΩΜΟΙ — ΣΚΟΤΩΜΟΙ

— ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ —

Ἵφιεροῦται τοῖς ἀρμοδίοις.

Βροντοῦν πιστόλια δῶ κι' ἐκεῖ,
 Ἵστράφτουνε μαχαίρια·
 Λές κι' εἶν' ὀλοῦθε κλεφτουργιά
 Καί κλέφτικα λημέρια!
 Ἵγριεμένη, στ' ἄρματα
 Πετιέτ' ἡ Ἵρωμησύνη
 Μά αἶμα εἶν' ἀδελφικό
 Τὸ αἶμα ὀποῦ χύνει.

Παντοῦ ὁ Κᾶϊν ἀδελφός
 Τὸν Ἵβελ θυσιάζει,
 Παντοῦ ἡ κάμα φοβερῆ
 Τὸ δρόμο της χαράζει
 Καί γράφει Ἵματοστάλαχτη
 Καί μαύρη ἱστορία.
 Εἱχεῖλίσαν ἡ φυλακαῖς.
 Ἵστά κακουργοδικεῖα

Τὸ πρῶτο ρόλο τοῦ φονιά
 Τὸ παίζ' ἢ μαύρη κάμα
 Καὶ εἶναι ἀτελείωτο
 Τὸ δολοφόνον δράμα.
 Ὀλοῦθε χήραις, ὄρφανὰ,
 Μανάδες μέσ' ἔστα μαῦρα
 Καὶ μοιρολόγια, κλάματα,
 Καῦμός, φωτιά, καὶ λαύρα.
 Κι' ἄλλου ἔστα μαῦρα ντένονται
 Καὶ σ' ἄλλαις χώραις βλέπει,
 Βλέπει κανεὶς ν' ἀπλώνεται!
 Τοῦ πένθους μαύρη σκέπη
 Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη φοβερή,
 Μὰ ἢ θά' χη θερίσει
 Χολέρα κόσμ' ἀμέτρητο
 Ἡ θά' χη πολεμήσει
 Μ' ἐχθρὸ τρομαχτοδύναμο
 Ἡ ῥημαγμένη χώρα
 Καὶ μέσ' ἀπὸ τῆ συφορὰ
 Μπροβαίνει μαυροφόρα.

Μὰ ἔστα καλὰ καθούμενα
 Χωρὶς πολεμαντάρια,
 Νὰ πέρνωμε ἑοπίσω μας
 Τοῦ Κάιν τὴν κατάρια
 Κι' ἐκεῖ ποῦ εἶν' ὀλόγερος
 Κουταλιανὸς ὁ τόπος,
 Νὰ χάνεται μὲ μαχαιριαῖς,
 Αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος.
 Ντροπὴ νὰ σκοτονώμαστε,
 Ἀδελφί' ἀνάμεσό μας,
 Νὰ πέρνωμε ὀλάκερη
 Πατρίδα ἔστο λαιμό μας.
 Ὅποιος σκοτόνει ἀδελφὸ
 Ἀδράζει τὴν Πατρίδα
 Καὶ μπήγει μέσ' ἔστα στήθια τῆς
 Τὴν ἄτιμη λεπίδα.
 Κάτω τὰ ὄπλα τοῦ φονιά
 Κι' ἂν αἵματα διψᾶτε
 Εἶναι δικό σας, ἔρημοι,
 Τὸ αἷμα ποῦ ρουφᾶτε.

Ο ΚΟΥΛΟΣ

Γνωστὸν ὅτι ὁ νέος Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας εἶναι κουλός. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ὑπὲρ πάντα ἄλλον αὐτὸς θὰ κρατήσῃ στιβαρώτερον τὰς ἡνίας τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἀπὸ τὸν κουλὸν αὐτὸν εἶναι φόβος μήπως ἐκτραγῆ ταχύτατα ὁ μέχρι τοῦδε τοσαύτης ἀποσοδηθεὶς μέγας πανευρωπαϊκὸς πόλεμος. Ὁ νέος αὐτὸς αὐτοκράτωρ, ὄνομα καὶ πρᾶγμα, διότι μόλις εἶναι εικοσιεξετῶν ἐτῶν, δὲν χωνεύει τοὺς ῥώσους καὶ αἰσθάνεται πρὸς τὸν Βίσμαρκ ἀποστροφὴν βαρέως φέρων τὸ ὑπέροχον καὶ δεσποτικὸν τοῦ ἦθους αὐτοῦ. Παιδί ἀκόμη, δὲν ὑπέφερε τὸν σιδηροῦν πρίγκηπα καὶ δὲν ἐδέετο παρατηρήσεις παρ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτου, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνεκδοτόν.

Ὁ Βίσμαρκ εἶχε σκύλον πελώριον τὸν ὁποῖον ὑπερογάτα. Ὁ δὲ μικρὸς πρίγκηψ ἠρέσκετο πάντοτε νὰ βασανίζῃ αὐτὸν ὡσαύτως συνάδουε τὸν κύριόν του εἰς τὴν Αὐλήν. Μία δὲ τῶν ἡμερῶν τὸν ἔσυρε τόσο σφοδρῶς ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ὥστε ὁ μελλοσσοὺς ἔβαλε πόνου ὑλακὴν. Ὁ Βίσμαρκ ὕψωσε τότε ἀπειλητικῶς κατὰ τοῦ βασιλόπαιδος τὸ μαστίγιον καὶ τῷ ἔκραξε :

— Φρόνιμα, μικρὲ, εἰ δὲ μή . . .

Ἄλλ' ὁ μικρὸς ἀναστηλάσας ὅσον ἠδύνατο περισσότερον τὸ ἀνάστημά του ἀπήντησε :

— Καλὰ, θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ κρατῶ κι' ἐγὼ καμτσίκι.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἦλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὁ κουλὸς βασιλόπαις κρατεῖ τὸ ἰσχυρὸν καμτσίκι ὅπερ λέγεται σκῆπτρον, ἔχει δ' ἀπέναντί του τὸν σύμβουλον τοῦ στέμματος, μεθ' οὗ εἰς τίποτε δὲν συμφωνεῖ.

Ἄ! τί θὰ ἐδίδεν ὁ Βίσμαρκ διὰ νὰ παραταθῇ ἐφ' ὄρου τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἢ νεαρὰ ζωὴ τοῦ μακαρίτου μονάρχου, ἀνθ' οὗ, ὅπως ἠθελεν, ἐκυριάρχει αὐτός!

Σήμερον τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα εἶνε εἰς τὰ χεῖρα ἐνὸς Κουλοῦ.

ΠΗΦ! ΠΑΦ!

Ἐὰ τὸν κάμουν νὰ παρατηθῇ. — Δὲν εἶναι ζήτημα ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ νεροῦ θὰ φάῃ ἢ, κάλλιον θὰ πιῇ τὸν Φιλίμονα. Ὁ ἄνθρωπος πεσὼν εἰς αὐτὸ εὐρέθη ἔξω τοῦ στοιχείου του. Τὸ στοιχεῖόν του ἦτο τὸ μελάني. Ἐπειτα, ὡς φίλοι του, τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι ὑπάρχει συνωμοσία ἐναντίον του. Τὸν πολεμοῦν κρυφὰ, τοῦ σκάβουν τὸ λάκκο του οἱ

Σουτσιαται, προσπαθούντες, διά παντός μέσου, να τόν φέρουν εις απαγοήτευσι, να τόν τρελάνουν μέχρι *δρομοκαίτιδος*, διά να δώση πλέον την παραίτησίν του και να τεθῆ ἡ ὑποψηφιότης τοῦ Σούτσου, ὑπὲρ οὗ εἶναι σήμερον ὅλος ὁ διψῶν κόσμος. Διότι ἀπὸ τοῦ καφεπώλου καὶ τοῦ μαγειροῦ μέχρι τῆς τελευταίας πλυντρίας, δὲν ὑπάρχει δημότης μὴ ἐνθυμούμενος ὅτι μὲ ὀλιγώτερο νερὸ, εἶχε περισσοτέρας βρύσεις ἢ καὶ μὲ περισσοτέρας βρύσεις εἶχεν ὀλιγώτερο νερὸ.

Τριγύρω εἰς τὸ δημαρχεῖον.— Εἶνε ἀληθές, ὅτι ποτὲ τὸ μέγαρον τοῦ δημαρχείου μας δὲν εἶχεν ὠραιωτέραν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν. Εἶναι νὰ τὸ καμαρώνη κανεῖς, ἀπὸ μέσα. Ὁ κ. Φιλήμων εἰς αὐτὸ κυρίως ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του. Μέσα λάμπει τὸ μέγαρον ὅπου τὸν ἐνεκαθίδρυσαν αἱ ψῆφοι ἡμῶν. Ἄλλ' ἀπ' ἐξῶ ; ἀλλὰ τριγύρω ; Παρακαλούμεν οἰονδήποτε, ὅσῳ καὶ ἂν ἦναι συναχωμένος, ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν περὶ αὐτὸ περιήγησιν τῆς μύτης του. Θὰ τὴν συλλάβουν ἀπὸ τῶν ρωθῶνων τόσαι δυσωδίαί, ὥστε καὶ μπένσειος ἢ λομβάρδειος ἂν ἦναι, δὲν θὰ δυνηθῆ ν' ἀνυβέξη καὶ θὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν της ἀπὸ τοῦ προσώπου.

Ἐρωτήσατε περὶ τούτου καὶ τὸν καθ' ἐκάστην ἐκεῖθεν διελαύνοντα μετ' ὀφωνίων φίλον Λαζαρίδην τὸν ἡθοποιόν, ὅστις τὸ ἔχει κάμει ζήτημα καὶ ἀπορεῖ πῶς δὲν τὰ βλέπει αὐτὰ ὁ τύπος ὅλος.

Ἄνοικτοκλεισμένη θύρα.— Ὅλοι ἐνθυμούμεθα τί εἶπεν ὁ κ. Φιλήμων εἰς τὸ πρόγραμμά του. Μεταξὺ τῶν ὅσων εἶπεν ἦτο καὶ τὸ ὅτι αἱ θύραι τοῦ Δημαρχείου θὰ ἦναι εἰς πάντας προσιταί. Θὰ ἦναι ἀνοικταί εἰς τὴν φτωχολογίᾳ κτλ. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως σήμερον, καθὼς πολλοὶ μᾶς παραπονούνται, καταντᾶ νὰ θέτῃ φρουρὰν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἰσόγειον τοῦ Δημαρχείου, ὅπου ζητοῦν τινες νὰ πάρουν ἢ νὰ κάμουν τὸ νερό τους, καὶ γίνονται, ὡς καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα, κομματικὰ χιτῆρια.

Λέριος καὶ Λέρα.— Ἐξῶθεν τῆς ἰδιωτικῆς σχολῆς τοῦ Λερίου, ἐξῶ 'κεῖ εἰς τὸν πρὸς τὴν ἐξοχὴν τῶν Σεπολιῶν δρόμον, ὁ διερχόμενος ἀναγκάζεται νὰ φράζῃ ἐρμητι-

κῶς τὴν μύτην του, ὡς ἂν ἔκαμνε τὸν γύρον τοῦ Δημαρχικοῦ Μεγάρου μετὰ κλάσματος δημοσίων ἀποπάτων. Δύο βρῦσεις ἐκεῖ, ἡ μία πρὸ τοῦ Λερίου καὶ ἡ ἄλλη ἄλλο μακρύτερα, ἔχουν ὑπὸ τοὺς χεῖρωναχόμενους ρωθῶνάς των, αὐλάκι θεογάρρακτο, ὅπου λιμνάζει, χορταράζει, σέπεται ἀλύπητο νερὸ, καὶ ἀποτελεῖ τέλμα βρωμερόν. Τί ἀναπνέουν ἐκεῖνα τὰ μαθητοῦδια τοῦ Λερίου ! Τί ἀναπνέει ὁ διδάσκαλός των ;

Τί ἀναπνέει ἡ γειτονιά του ! Ὁ μόνος εὐτυχής ; εἶναι ὁ διαβάτης. Φράττει διὰ τοῦ μανδηλίου τὴν ρινά του, καχύνει τὸ βημά του καὶ σώζεται ταλανίζων τοὺς ἀναγκαζομένους νὰ ζοῦν ὑπὸ διαρκῆ δηλητηρίασιν.

Δὲν ἔχεις ψῆφους ἐκεῖ κύριε, Φιλήμων ;

Θρίαμβος τῆς κλάρας.— Ἐκ Γραβιάς γράφουν ὅτι ὁ Γεώργιος περιεργαζόμενος τὰ ἀνωθεν τοῦ περιπτέρου (ὅπου ἐδείπνησεν) ὀνόματα διαφόρων ὄπλαρχηγῶν, τὰ παρέτρεξεν ὅλα καὶ ἐστάθηκε μόνον πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κομνᾶ Τράκα φωνήσας πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ τὸν Κυργούσιον :

— Ὁ Κομνᾶς Τράκας ἦτο γενναῖος ἀνὴρ.

Τὸ δὲ ἐξυπνο βασιλόπουλο, ὁ Νίκος εὐθὺς ἔβγαλε χαρτί καὶ ἐπῆρε σημειώσει τοῦ Κομνᾶ Τράκα.

Ὁ φίλος Τράκας πῆε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του καὶ ἀνεφώνησε :

Μὲ τέτοιο βασιλόπουλο σὲ πολεμοαντάρα

Καὶ χίλιοι Τούρκοι νὰ μοῦ βγοῦν

Τοὺς πέρνω μὲ τὴν κλάρα !

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

NEON MONAKO.— Τὸ Νέον Μονακό μας ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινιά του μὲ ἀγιασμόν, πιστεῦον ὅτι ἡ ἀγιαστούρα τοῦ παπᾶ δύνανται νὰ ἐξορκίσῃ τὰ δαιμόνια τῆς τράπουλας καὶ τοῦ κανκᾶν καὶ νὰ ἐξαγίσῃ αὐτὸ ἀπὸ πάσης παρελθούσης ἢ μελλούσης ἀμαρτίας. Ἐδόθη καὶ συμπόσιον ἐπὶ τούτοις, καθ' ὃ διάφοροι ἐγένοντο προποδοί, ἀλλ' οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ τελέσῃ σπονδὰς ὑπὲρ τῶν θυμάτων του. Τὰς θεατρικὰς αὐτοῦ παραστάσεις ἐνεκαίνισε διὰ μεγαλοπρεποῦς φιάσκου, καθ' ὃ διακρίθησαν πάντα τὰ μέλη τοῦ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Προχθές, ἀρχηγέ, τὰ χαράματα, ὁ σύντροφός μου καὶ ἐγὼ ἠρχόμεσθε ἀπὸ τὰ Ψωμαθεῖα, ὅπου κατοικοῦμε καὶ ἐπηγαίναμε ἔς τὸ καῖκι μας, ἔς τὴ σκάλα τοῦ γεφυροῦ τῆς Βαλιδέ.

Στὸ δρόμο ἑσταθήκαμε νὰ πιοῦμε ἔς τὴ βρύσι τοῦ Σουλτάν Ἀχμέτ καὶ παρατηρήσαμεν ἕναν ἄνθρωπον ὀρθὸν κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανον τῶν Γιαντισάρων, ἔς τὴ δευτέρη αὐλὴ τοῦ παλαιοῦ σεραγιοῦ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ὀρτᾶ καπουσί.

Ἦταν κάμποσο μακρῶν ἀπὸ μᾶς, καὶ δὲν θὰ τὸν ἐπαίρνε

τὸ μάτι μας, ἂν δὲν μᾶς ἐφαίνονταν παράξενον τὸ τί νὰ γύρευε τέτοια ὦρα σὲ τόσο ἔρημο μέρος.

Σὲ λιγάκι καταλάβαμε πῶς ἤρχονταν σὲ μᾶς καὶ ἔβαστοῦσε κάτι τι στὸ χέρι.

— Φανάρι ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ σύντροφός τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ναίσκε, τσελεπῆ, καὶ ἐπειδὴ τις πέρασε κοντὰ, κοντὰ ἑστὴ βρύσι, ἐγνωρίσαμε τὸ φανάρι πῶς ἦταν δικό μας. Εὐκολὰ γνωρίζεται ἀπὸ τὸ σχῆμά του καὶ ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ γυαλιοῦ του. Μόνον τ' ἀδέρφι ὁ Σταῦρος τὰ φτιάχνει καὶ δὲν ὑπάρχει ἕνα ὅμοιο μ' αὐτὰ σ' ὅλη τὴν Πόλιν.

— Καὶ τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτός ;

— Εἶναι Τούρκος, καὶ θαρροῦμε μάλιστα πῶς εἶναι ἐφέντης, ἀξιωματικός, ἂν καὶ ἡ στολὴ του.....

— Αἶ, τί ἰδιαιτέρον εἶχεν ἡ στολὴ του ;

— Ἦταν κουρελιασμένη καὶ κατασκομισμένη. Λὲς καὶ ἤρχονταν ἀπὸ μακρυνὸ δρόμο μὲς ἀπὸ χαμόκλαδα καὶ ἀγκάθια....

— Καλὸ νὰ τὸ ξεύρωμεν καὶ αὐτὸ, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀρχηγός, ὅστις ἠχροᾶτό μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

— Καὶ ὅμως, ἐπανελαβεν ὁ καϊκτοῆς, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, φοροῦσε φέσι στρατιωτικὸ καὶ μανδύα ἀπὸ φίνα τσόχα.

— Γέρον εἶναι ἡ νέος ;

— Νέος. Τὰ εἰκοσιπέντε βέβαια δὲν θὰ τάχη σωστὰ καὶ ἡ ὄψις του εἶναι πολὺ καλὴ.

— Καλὰ. Λοιπὸν λὲς ὅτι πέρασε πολὺ κοντὰ σας.

ψευτοθιάσου, δι' οὗ ὁ ἐκεῖ φοβερὸς θιασάρχης του θά ψευτοπεράση τὴν θεατρικὴν περίοδον εἰς βάρος τῶν βλακοθυμάτων συνδρομητῶν του. Δὲν πταίει αὐτὸς, πταίωμεν ἡμεῖς. Κατώρθωσε νὰ μᾶς θαμβώσῃ, νὰ μᾶς δελεάσῃ, μὲ κατὶ θεόρατα χρυσοκέντητα καὶ πολύχρσα προγράμματα, ὅπου ἐντέχνως ἀνέμιξε καὶ τὰ γράμματα τῆς κυανολέου ἡμῶν σημαίας, ἀναγράφων εἰς αὐτὰ, μεταξύ τῶν πρωτεύοντων προσώπων, ὡς κ' ἕνα Μιστόνλη Coiffeur de l'Administration ὡς κ' ἕνα ἀνθυπλάτρον ἰδιαιτέρον ἱατρὸν τοῦ θιάσου, ὡς καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν Μάνην τὸν ἀ β ι ζ α τ ὀ ρ ο ν.

Ἄλλ' ἡ γυμνότης τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἐφάνη εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως, καθ' ἣν ὁ κόσμος εἶδε μετ' ἐκπλήξεως αὐτὴ τῆ βδέλλα ποῦ μᾶς ἐκόλλησεν ἀναποσπᾶστως, παρουσιάζουσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡλόκληρον θηριοτροφετον ἐκ panthères de Batignolles. Ἡ Giroflé-Girofla του ἐκόλλησε σονάχι εἰς ὅλα τὰ θύματα τῆς πρώτης παραστάσεως.

Ὁ δὲ Petit duc τῆς δευτέρας παραστάσεως ἦτο διὰ κρίμασμα, καὶ ὁ Barbe-Bleue ἔκαμε πολλοὺς νὰ ἐνθυμηθοῦν τὸν Κατσιμπάλην, μὲ τὸν θαυμάσιον Portalier του. Ἄ! Εἰς πόσα δὲν θά τὸν ἐνθυμηθοῦν! Barbe-Bleue a fait four, comme le Petit-Duc. Ἐπειτα πολλὰ συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ψυχρανθῇ ὁ κόσμος, εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέρας, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἔν ἦτο ἡ ὀλικὴ ἐκλειψίς τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός, μεθ' ἣν τὰ πλεῖστα τῶν ἀνερχομένων εἰς Ἀθήνας θυμάτων ἀπεφάσισαν νὰ μὴ σ κ ο τ ῖ ζ ω ν τ αἰ πλέον διὰ τὸ Νέον Μοναχό.

Ἀφίνομεν ὅτι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Νέου Μοναχοῦ ὑπάρχει πρόσωπον ἀφήσαν πανταχόθεν ἀν' ὑπηρετήσε, κενό νδουσαν ἀπὸ τὸν ἡρωικὸν ἀπέθανον τοῦ ὀποίου πάντοτε εἶναι φρόνιμον νὰ κουμπῶν κανεῖς τὸ σοῦρτοῦ κὸ του. . .

Ἀφίνομεν δὲ καὶ ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του καθόλου τοῦ κόσμου τὴν ἀναπαραδία καὶ διὰ νὰ καταβῇ κανεῖς εἰς ἐπίσκεψίν του θέλει δώδεκα φράγκα, ἐξαιρουμένων τῶν ὄσων θά πληρώσῃ εἰς ἱατρικὰς ἐπισκέψεις καὶ φάρμακα κατόπιν τῆς ἐκεῖ πυρετογόνου ὑγρασίας καὶ τῶν κρῶν ἐντυπώσεων τῆς σκηνῆς.

Grand Succès! — Τὸ φιάσκο τοῦ Νέου Μοναχοῦ ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος τοῦ θεάτρου τῆς Ὁμοιοίας, ὅπου τρέχει καθ' ἐσπέραν ὁ κόσμος ν' ἀπολαύσῃ τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ μπαλέτο. Τέτοιο μπαλέτο δὲν ἦλθεν ἀκόμη εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶναι μία καὶ μία αἱ χορευτριά του, ἀπὸ τῆς πρώτης Κυρίας Antonietta Chitten, ἥτις διέπρεψε καὶ εἰς τὸ Σάν Κάρλο, μέχρι τῆς μικρᾶς μὲ τὰ κομμένα μαλλιά ἦν ἐπικονομασαν Κ ο υ τ σ α β ἄ κ ι. Γλαφυροτάτη τὰς κνήμας καὶ καλλίσφυρος καὶ φιλομειδῆς ἡ Ἀντωνιέττα ἔχει ἀπαράμιλλον ἐλαφρότητα, γοργότητα καὶ εὐλυγισίαν καὶ χάριν ἐν τῷ χορῷ. Εἰς τὸ Μπαλέτο τῶν Νηρηίδων, τὸ ἔχον θαυμασίαν μουσικὴν, ἐκτελεῖ τριλλιαὶς μὲ

τὰ πόδια προφθάνουσα ὄλαις τῆς νύκτα τοῦ κλαρίνου, εἰς ἔν αὐτῆς σὸ λ ο.

ΛΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ. — Ἐρχονται τέλος οἱ κύριοι Μποῦν καὶ Γκρέγκορ. Τὸ Σάββατον ἄρχονται αἱ παραστάσεις. Ὁ φίλος 'Ρας Ἀρούρας εἶναι καταχαρούμενος. Τί ἔχει νὰ γείνη!

ΜΕΓΑΛΕΥΜΑΣ

Ἀπὸ καρδίας συγχαίρει ὁ Ἀραπαγάς δύο του φίλους τυχόντας τοῦ πτυχίου αὐτῶν ἐν τῇ νομικῇ, τὸν κ. Π. Μαθαρίκον καὶ τὸν κ. Π. Τσακίρην. Εἶνε τώρα καὶ οἱ δύο αἱ πλέον εὐχάριστοι λίμαι μὲ δίπλωμα.

Σήμερον Κυριακὴν εἰς τὰ ἀ' Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα δημοσιεύονται :

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

μὲ ὀλοσελίδους εἰκόνας, ἐν Παρίσιος ἐπεξεργασμένας, τὸ νεώτατον καὶ δραματικώτατον μυθιστόρημα τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως Κ α ρ ὀ λ ο υ Μ ε ρ ο υ β ἔ λ κατὰ μετάφρασιν ἐπιμελημένην, ἡ

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

αἰσθηματικώτατον ἔργον, μὲ ἀμιμήτους οἰκογενειακὰς σκηνὰς, τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ΔΑΞΕΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ λογιῶν κ. Λάμπρου Ἐνυάλη, καὶ ἡ

ΝΥΜΦΙΚΗ ΠΟΜΠΗ

διήγημα πρωτότυπον τῆς κομψῆς γραφίδος τοῦ κ. ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι λεπτῶν 10, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ 20. Γίνονται δεκταὶ ἐγγράφαί νέων συνδρομητῶν.

ΕΚΤΑΣΙΣ ΟΡΙΩΝ. Τὸ πεφημισμένον Caffé Restaurant τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος ἐξέτεινε τὰ ὄριά του ἐνέσσαν τὴν αὐλὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ παρακειμένου κήπου καὶ εἶνε πλέον μία χαρὰ νὰ τρώγῃ κανεῖς ἐκεῖ ἴσθ' ὀροσιά καὶ ὑπὸ τὰ δένδρα τ' ἀπαράμιλλα φαγητὰ του. Δὲν θά βραδύηθῃς μὴ μὴ τοὺς χωρῆ τοὺς διευθυντὰς αὐτοῦ, μεθ' ὅλην τὴν νέαν κατὰκτητῶν των, καὶ ὁ χώρος αὐτὸς καθὼς αὐξάνει ὅλον ἐν τῇ φήμῃ τοῦ καταστήματος γνωστοῦ πλέον καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην ὀπόθεν οἱ περιηγηταὶ τὸ σημειοῦν εἰς τὰ σημειωματάρια των, ὡς ἐν τῶν ἀρίστων ἐν Ἀθήναις ἐρματιστηρίων τῶν στομάχου.

ΠΡΧΙΣΕΝ ἔργαζόμενον τὸ μαγειρικὸν τμήμα τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς Ξενοδοχείου καὶ οἰνωπλεῖου ἡ Ὁμοιοία, διευθυνομένου παρὰ τοῦ κ. Νικητὰ Καλογιάννη. Οἶνος ἐκλεκτός. Φαγητὰ καθαρά καὶ εὐθηνά. Τραπεζάκια ἔξω τὸ βράδυ ἴσθ' ὀροσιά. Μεγάλῃ περιποίησις.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ Κύριος Χρήστος Γιαννόπουλος ὑπάλληλος τοῦ Κυρίου Χαραμῆ ἐν Φαλήρῃ, νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Π. Τ. διὰ τὴν γνωστὴν αὐτῷ ὑπόθεσιν. Π. Τ.

— Μάλιστα, μὰ μόλις μᾶς ἐκύτπαξε. Φαινότανε βιαστικός καὶ ἀφρημένος.

— Ἀπὸ ποῦ πήγαινε;

— Κατὰ τὴν Ἀγία Σοφία, μὰ ἔστρηψε ζερβά γιὰ νὰ περάσῃ τὸ Ἄτ-μεϊντάνι.

— Πιστεύω νὰ τὸν ἠκολουθήσατε.

— Ναίσκε, τσελεπῆ, μ' ἀπὸ μακρυὰ, γιὰτι φοβόμαστε μὴ μᾶς πάρῃ χαμπάρι. Γύρισ' ἕνα δυὸ φοραὶς καὶ μποροῦσε νὰ ὀῆ πὼς πέρνομε κ' ἡμεῖς τὸν ἴδιο δρόμο.

— Τί σημαίνει; Ἐπρεπε νὰ τὸν πάρετε καταπόδι, γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσετε, ἀνέκραξεν ἐν ὀργῇ ὁ σύντροφος, ἀν σὰς ἔφυγε, θά σὰς στοιχίσῃ ἀκριβὰ ἡ ἀμέλειά σας.

— Δε φταίμε μεῖς, τσελεπῆ, εἶπε ζωηρῶς ὁ καϊκτοῆς. Δύσκολο ἦταν νὰ τὸν πάρωμε τὸ κοντὸ, καὶ ὀμως τὸ καταφέραμε νὰ τὸν πάμε ἔως τὸ σπῖτι χωρὶς ὁ κουτότουρκος νὰ τὸ πάρῃ μυρωδιά.

— Καὶ ποῦ κάθεται;

— Σ' ἕνα σπῖτι κολλητὰ μὲ τὸν Ρουστὲμ πασσά, κοντὰ στὸ Βλάχκα Μπαστάν.

— Εἶναι γείτονας τοῦ Ρουστὲμ! Παράξενο, ἐψιθύρισεν ὁ ἑταῖρος.

— Ἄν ἦσθε ἐξυπνοὶ, θά ρωτοῦσατε στὴ γειτονιά νὰ μάθετε τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ γνωρίζετε τοῦλάχιστον τὸ σπῖτι.

— Πολὺ εὐκόλα, τσελεπῆ κ' ἔζητήσαμε τῆς πληροφοροῖαις, ποῦ θέλετε.

— Ἄ! ἄ! πὼς ὀνομάζεται;

— Μουράτ ἐφέντης. Εἶναι ὑπολοχαγὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ σουλτάνου, καὶ ζῆ μονάχος μὲ τὴ μητέρα του.

— Μουράτ ἐφέντης! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς ὀστις δὲν εἶχεν ἀνοίξει τὸ στόμα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως, δὲν εἶναι ὁ υἱὸς ἐνὸς κάποιου Μαχμούτ Βέη.

— Ποῦ ἦταν μιμίλασης (συνταγματάρχης) τὸν καιρὸ τοῦ ρωσικοῦ πολέμου. Ναίσκε, τσελεπῆ. Ἀπὸ ἕνα σκλάβο τοῦ Ρουστὲμ πασσά τὸ μάθαμε.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐφαίνετο πολὺ τεταραγμένος· εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ οὖς τοῦ συντρόφου του ὀστις ἐπανέλαβεν ἀμέσως, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς καϊκτοῆδες :

— Ἐκάματε τὸ χρέος σας, γενναῖα τέκνα τοῦ Ἰράμ. Ὁ καπιτῆς θά σὰς μοιράσῃ δέκα λίραις. Νὰ μὴ βγάλετε γρῦ ἀπὸ τὸ στόμα σας δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εἰς ὀποιοιδήποτε. Ἄν φανερώσετε τίποτε, εὐθὺς θά τιμωρηθῆτε. Πηγαίνετε' ἔξω.

Ὁ Καρὰ Δζεενὸν ἔλαβεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὀμων καὶ τοὺς ἔσπρωξε πρὸς τὴν μουσικὴν θύραν.

— Πὼς σοῦ φαίνεται αὐτὸ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγὸς τὸν συνενοχόν του. Ἀπευθύνων δὲ τὴν ἐρώτησιν ταύτην μεθ' ἱκανῶς τεταραγμένης φωνῆς, ὁ ἀρχηγὸς ἔλυσε καὶ ἀφῆρσε τὸ προσώπειον. (ἀκολουθεῖ)